

РЕШЕНИЕ

№ 2119

гр. София, 21.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав, в публично заседание на 04.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **2494** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.49, ал.2 от ЗКИР.

Образувано е по жалба на Д. Н. В. от [населено място] срещу ЗАПОВЕД №РД-18-68 от 02.12.2010г., с която е одобрена кадастралната карта и регистри за р-н В. в частта ѝ за имот с идентификационен № 68134,1893,171.

По изложените в жалбата съображения, че неправилно е отразена западната граница – по отношение на съседния УПИ VIII-38 -се моли да се отмени заповедта, да се върне преписката и ответникът да издаде нов материално-законосъобразен акт.

Ответникът оспорва жалбата и моли да се отхвърли чрез адв.М.. Претендира разноси.

Заинтересованата страна- М. З. М.- оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

Заинтересованите К. Н. В. и Р. З. Л. – не са изразили становище по жалбата.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си по чл.168, ал.1 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното: Със ЗАПОВЕД №РД-16-5 от 05.03.2008г. на Изпълнителния директор на Агенция по геодезия, картография и кадастър е открито производство по създаване на кадастрална карта и регистри за територията на р-н „В.” –СО, която заповед е обнародвана в ДВ бр.32 от 25.03.2008г..

Със ЗАПОВЕД №РД-18-68 от 02.12.2010г. е одобрена кадастралната карта и регистри. Тази заповед е обнародвана в ДВ бр.5 от 14.01.2011г..

Жалбата е депозирана в 30-дневния срок –на 04.02.2011г..

Страните не спорят по фактите, че жалбоподателят е собственик на УПИ IX кв.38

ведно с К. Н. В., който имот е отразен в кадастралната карта /л.41/ от 408кв.м.. Не е спорно, че от запад УПИ IX граничи с УПИ VIII – собственост на заинтересованите Р. И. М. и М. З. М. /л.42/, отразен в кадастралната карта с площ от 486кв.м..

Спорният момент е твърдението на жалбоподателя, че границата между двата имота е изместена навътре към имота на жалбоподателя с около 1-1,5м., поради което се иска да бъде отразена правилно.

За установяване възраженията в жалбата с оглед необходимостта от специални познания по делото са изслушани 2 СТЕ от в.л. инж.Г. Д., които съдят напълно кредитира.

Видно от заключението на в.л. на л.201- границата между двата имота е определена по силата на съдебно делбено решение от 22.10.1984г., но същата на място е материализирана по друг начин- не по т.А-В от съдебното решение, а по изградена преди съдебното решение бетонна подпорна стена. Вещото лице сравнява двете граници и сочи, че на места се образува разлика от до 6.72кв.м.. Също такова отклонение, но до 8,5кв.м. се образува между материализираната граница и границата по кадастралната карта. При представянето на заключението си в.л. в съдебно заседание пояснява, че бетонната стена е разположена навътре в имота на заинтересования М. т.е. навътре в УПИ VIII и същата не е съобразена с делбеното решение /в първото заключение пише, че е, но в.л. пояснява, че е фактическа грешка в с.з. на 04.04.2012г./.. В.л. поддържа изложеното в заключението си, че кадастралната граница и определената граница по делбеното решение следва да бъдат по-навътре към имота на жалбоподателя. Съдят прави извода, че видно от двете най-големи разлики- 8,5кв.м. и 6,72кв.м. – то разликата между границата по делбеното решение и отразената в КК – е около 2кв.м.. В действителност също съставът установява, че отразената граница в КК е навътре в имота на жалбоподателя, а не както е материализирана, но същата е съобразена с действащия план във връзка с който е допусната делба на имотите. От друга страна съдят приема, че тази разлика вкл. и при най-високата ѝ стойност до 8,5кв.м. съобразно площта на имотите представлява площ по-малко от 5 % т.е. представлява разлика в рамките на допустимата грешка по Наредба №3/2005г.. Изложеното изрично е визирано от вещото лице и се поддържа в о.з..Отделно следва да се има предвид, че като линейни метри посочената разлика видно от пояснението на вещото лице в о.з. е до 32см.. В тази връзка вещото лице се обосновава, че границата е дълга около 22м. и тези около 8 кв.м. са общо отклонение, което по дължината на границата на различни места е различно, но най –много 32см.. Според вещото лице –разликата се е получила от измерването на лицето без да се съобрази дъното на парцела.

Следователно – оспорената заповед е постановена от компетентен орган, в производство без допуснати процесуални нарушения и в съответствие с материално правната норма на чл.43, ал.1 т.5 б.”в” и б.”г” от ЗКИР във връзка с чл.41,ал.1 т.1 от ЗКИР. Правилно не е съобразена материализирана на място граница, тъй като същата не е била обозначена съобразно документа за собственост- а именно скицата и заключението на вещото лице по делбеното дело. Отделно допуснатото отклонение е в рамките на допустимата грешка, поради което жалбата е неоснователна и като такава следва да се отхвърли, ведно със законната ѝ последица- да се уважи искането на адв.М. за юрисконсултско възнаграждение.

Водим съдят,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Д. Н. В. от [населено място]

СРЕЩУ ЗАПОВЕД №РД-18-68 от 02.12.2010г. на Изпълнителния директор на АГКК, с която е одобрена кадастралната карта и регистри за р-н В., в частта ѝ за имот с идентификационен № 68134,1893,171.

ОСЪЖДА жалбоподателят да заплати на ответника 150лв. юрк.възнаграждение.

Решението е постановено при заинтересовани страни М. З. М., К. Н. В. и Р. З. Л..

Решението може да се обжалва в 14-дневен срок от съобщаването му с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС. Преписи.

Съдия: